

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **ENERGY Ústí nad Labem, a. s.**, IČO: 25540971,
sídlem Žukovova 100/27, 400 03 Ústí nad Labem,
zastoupená JUDr. et Mgr. Tomášem Sequensem, advokátem,
sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

za účasti osob zúčastněných na řízení:

1) **Tepelné hospodářství města Ústí nad Labem s.r.o.**, IČO: 49101684,
sídlem Malátova 2437/11, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupená JUDr. Šárkou Kincelovou, advokátkou,
sídlem Trojická 1904/14, 128 00 Praha 2,

2) **Cetin a.s.**, IČO: 04084063,
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9,

3) **Statutární město Ústí nad Labem**,
sídlem Velká Hradební 2336/8, 401 00 Ústí nad Labem,

4) **Městský obvod Ústí nad Labem – Střekov**,
sídlem Národního odboje 794/15, 400 03 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2023, č. j. KUUK/108895/2023,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osobám zúčastněným na řízení se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 19. 7. 2023, č. j. KUUK/108895/2023, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem (dále jen „stavební úřad“) ze dne 7. 11. 2022, č. j. MMUL/OÚPSŘ/S/376443/2022/Val, jímž stavební úřad podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“), schválil stavební záměr „*Ústí n. L., Střekov – Plynová kotelna, D4 – lokalita PK Purkyňova*“ na pozemcích p. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ v katastrálním území X. Žalobkyně se současně domáhala toho, aby soud zrušil i nadepsané prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu a žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

1. Žalobkyně úvodem podané žaloby stručně shrnula dosavadní průběh projednávané věci, přičemž upozornila na skutečnost, že k odpojení od soustavy zásobování tepelnou energií (dále jen „SZTE“) nemá dojít pouze v nyní řešené lokalitě Purkyňova, ale na všech odběrných místech žalobkyně – resp. ve čtyřech dalších lokalitách, ke kterým osoba zúčastněná na řízení 1) podala samostatné žádosti o vydání společného povolení na stavby plynových kotlen. Následně žalobkyně s odkazem na § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), namítla, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť správní orgány k námitkám žalobkyně uplatněným ve věci nepřihlédly dostatečným způsobem. K tomu žalobkyně blíže uvedla, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se většinově míjí s podstatou její argumentace. Konkrétně stavební úřad nepřihlédl k tvrzením žalobkyně, že na projekt osoby zúčastněné na řízení 1) bylo třeba nahlížet optikou všech pěti jí zamýšlených staveb kotlen, že se předmětné odpojení od SZTE citelným způsobem dotkne vlastnických práv žalobkyně a že energetická zařízení žalobkyně mají charakter prvku kritické infrastruktury. Opomenuta měla být též argumentace žalobkyně stran zásahu do jejích vlastnických práv a energetického ochranného pásma, přičemž se stavební úřad neměl vypořádat ani s otázkou případné nutnosti vybudování nových zdrojů pro odběratele městské části Střekov. Stavební úřad dále nedostatečně reagoval na tvrzení žalobkyně ohledně povinnosti nařídit ústní jednání a provést ohledání na místě. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí k odvolací námitce týkající se nepřezkoumatelnosti pouze uvedl, že „[s] tvrzením odvolatelky nelze souhlasit, neboť stavební úřad se se všemi námitkami, dostatečným a přezkoumatelným způsobem v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal a nutno dodat, že v případě námitek, které překračují rámec oprávnění podle § 94n odst. 3 stavebního zákona, tak učinil nad rámec své povinnosti.“ Na jiném místě odůvodnění napadeného rozhodnutí nicméně konstatoval, že „[s]kutečnost, že stavební úřad nepřihlédl ke všem námitkám odvolatelky, ještě neznamená, že by záměr neposoudil ze všech hledisek, které mu zákon ukládá.“ Nad rámec nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak výše popsany rozpor v závěrech

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaného dle žalobkyně způsobuje i jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost. Žalovaný přitom v řešeném případě toliko potvrdil hodnocení stavebního úřadu, přičemž se sám nedostatečně vypořádal s otázkou upuštění od ústního jednání a provedení ohledání na místě, nespojení řízení, a především s tím, že podmínka ekonomické nepřijatelnosti ve smyslu zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), byla ve věci splněna.

2. Dále žalobkyně popsala, že skutečným záměrem osoby zúčastněné na řízení 1) je komplexní vybudování několika dílčích plynových kotlen, které mají ve svém souhrnu představovat vlastní energetický zdroj, přičemž jeho provozování s dostatečným výkonem osobě zúčastněné na řízení 1) umožní ukončit odběr tepelné energie od žalobkyně, a tedy i odpojení od SZTE v jejím vlastnictví. Správní orgány pak v posuzované věci naprosto formalistickým přístupem k námitce žalobkyně ohledně splnění předpokladů pro spojení řízení fakticky aprobeovaly použití tzv. salámové metody, která je judikaturou Nejvyššího správního soudu považována za nežádoucí. Tato judikatura přitom dle názoru žalobkyně není aplikovatelná jen v kontextu stavebních záměrů silnic či dálnic, ale jakýchkoliv záměrů, jejichž cílem je dosažení příznivějšího výsledku. Účelový postup ve věci, kdy došlo k rozdělení komplexního záměru do pěti dílčích souvisejících záměrů, tak umožnil, aby nebyla zpracována komplexní rozptylová studie, komplexní hluková studie či jeden komplexní energetický posudek. Nejmarkantnějším projevem poté bylo právě nezpracování energetického posudku, jímž se má dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší prokazovat, že využití tepla ze SZTE nebo zdroje energie, který není stacionárním zdrojem, není pro povinnou osobu ekonomicky přijatelné. Aby tak došlo k naplnění smyslu a účelu zákona, spočívajícím v reálném zohlednění veškerých dopadů skutečného záměru na zákonem chráněné zájmy, mělo být všech pět odkazovaných řízení spojeno a veškeré dílčí záměry měly být projednány v rámci společného řízení dle § 140 správního řádu. Odůvodnění nesplnění předpokladů pro vedení společného řízení žalobkyně zároveň považuje za nepřezkoumatelné, přičemž doplnila, že ačkoliv se jedná o formálně samostatné plynové kotelny, nelze se domnívat, že by jejich provoz byl samostatný. Podle žalobkyně tedy správní orgány umožnily osobě zúčastněné na řízení 1) v důsledku použití tzv. salámové metody účelově manipulovat s intenzitou negativních dopadů dílčích záměrů na zákonem chráněné zájmy, v důsledku čehož se dopustily porušení práva žalobkyně na řádné vypořádání jí uplatněných námitek.
3. Dle žalobkyně se správní orgány v řešené věci dopustily celé řady dalších procesních pochybení, v jejichž důsledku nedošlo k řádnému vypořádání jí uplatněných námitek, jakož i naplnění zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu. K tomu žalobkyně uvedla, že v případě tvrzené nezbytnosti nařídit ústní jednání a provést ohledání na místě rozhodly správní orgány v rozporu s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2017, č. j. 3 A 161/2016-127. Stavební úřad přitom upuštění od provedení obou úkonů zdůvodnil znalostí poměrů staveniště. Žalovaný přitom dle žalobkyně pouze vágně konstatoval, že podmínky pro upuštění od provedení těchto úkonů byly splněny. Žalovaný tak učinil za situace, kdy v obdobné věci v rozhodnutí ze dne 2. 12. 2022, č. j. KUUK/178298/2022, vyslovil v souladu se zmíněným rozsudkem Městského soudu v Praze nezbytnost specifikace úřední činnosti, ze které správní orgán vycházel. Zároveň žalobkyně poukázala na dikci § 2 odst. 4 správního řádu a zmínila, že zásadu legitimního očekávání konkretizuje rozhodovací praxe. Materiální předpoklady pro nařízení ústního jednání i provedení ohledání na místě tak dle jejího tvrzení byly naplněny. Z § 94m odst. 3 věty první stavebního zákona totiž dle žalobkyně vyplývá, že stavební úřad má zásadně nařídit ústní jednání i provést ohledání na místě. K tomu žalobkyně zdůraznila, že součástí dotčeného záměru je právě odpojení od SZTE, a tudíž od Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nadepsaných úkonů nebylo možné upustit (viz metodický pokyn Ministerstva pro místní rozvoj, ze kterého plyne, že splnit podmínku o dobré znalosti poměrů staveniště v případě odpojení stavby nebo její části od SZTE lze ve většině případů pouze na základě ohledání na místě, a proto by stavební úřad měl vždy provést ohledání na místě, resp. ústní jednání spojit s ohledáním na místě). Jestliže tedy žalobkyně kvalifikovaným způsobem zpochybnila dostatečnost podkladů pro posouzení stavebního záměru a stavební úřad tyto pochybnosti náležitě nerozptýlil, nebyly ani v obecné rovině dány předpoklady pro upuštění od ústního jednání či ohledání na místě. Žalobkyně pak uvedla, že podklady, na jejichž doplnění trvala, měly být obligatorně součástí spisové dokumentace; konkrétně (i) souhlas žalobkyně se zásahem do SZTE v jejím vlastnictví, (ii) zohlednění provozu teplárny na nižší výkon a nižší požadované množství tepla, (iii) zohlednění případné kombinované výroby tepla a elektrické energie, (iv) podmínky odpojení od SZTE, a (v) energetický posudek, který byl doplněn až v rámci odvolacího řízení před žalovaným.

4. Žalobkyně následně upozornila na skutečnost, že odpojení osoby zúčastněné na řízení 1) nelze vnímat pouze v technickém smyslu – tj. jako uzavření armatur, ale jako krok, v jehož důsledku bude zasažena výstupní kapacita teplárny, tedy fungování a provozuschopnost samotné SZTE, mající charakter veřejné technické infrastruktury. To vše za situace, kdy je zákonem o ochraně ovzduší zcela jednoznačně preferován odběr tepelné energie právě touto cestou. K tomu žalobkyně stran energetického posudku dodala, že stavební úřad ve věci rozhodl, aniž by byl tento podklad součástí spisové dokumentace. Za takového stavu měl tudíž žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušit a ponechat náležité posouzení splnění podmínky dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší na stavebním úřadu. Žalovaný tedy dle žalobkyně danou vadu nezhojil tím, že spisovou dokumentaci doplnil o energetický posudek, neboť jej nehodnotil optikou všech pěti stavebních záměrů ani nepřihlédl k jeho neaktuálnosti. Vydáním nepřezkoumatelného závěru o splnění podmínky ekonomické nepřijatelnosti odběru tepelné energie ze SZTE proto žalovaný vědomě žalobkyni zbavil práva podat odvolání.
5. Námitky přímého dotčení vlastnického práva žalobkyně pak správní orgány dle žalobkyně posuzovaly zcela nedostatečně, když žalobkyně ve správním řízení namítala, že odpojením dojde ke vzniku slepé parovodní větve, kterou bude muset odstranit, neboť se stane naprosto nepotřebnou. Tím dle jejího názoru nepochybně dojde k zásahu do vlastnického práva žalobkyně, přičemž na takovou situaci § 77 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), nedopadá. Kompenzací nákladů vzniklých v důsledku nezbytnosti odstranění dané slepé parovodní větve se tedy správní orgány vůbec nezabývaly. Žalobkyně též dodala, že přímé dotčení vlastnických práv nelze vnímat pouze jako bezprostřední, tj. fyzický zásah do SZTE. SZTE je rozsáhlé zařízení, jehož komplexní fyzické dotčení si lze jen stěží představit, přesto dílčími odpojeními dojde k jeho přímému dotčení, neboť budou muset být přijata taková opatření, která umožní řádný a nepřerušovaný provoz SZTE ostatním odběratelům, a to i přes 25 % pokles odběru. Eventuálně hrozící neprovozuschopnost SZTE má přitom ekonomické, resp. podnikatelské, dopady až sekundárně, neboť primárně dojde ke znehodnocení majetku ve vlastnictví žalobkyně. Dle žalobkyně je současně ve věci evidentní, že téměř celý energetický posudek, vztahující se k době před téměř 4 lety, nemohl zohlednit současnou cenu zemního plynu, a proto nemohl být způsobitelným podkladem. K tomu žalobkyně zmínila i iniciativu Evropské komise označené jako Green Deal. Závěrem žalobkyně poukázala na § 94o odst. 1 stavebního zákona, z něhož vyplývá závěr, že stavební úřad má povinnost stavební záměr posuzovat ze všech hledisek z úřední povinnosti, přičemž má zohledňovat i veřejný zájem. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Správní orgány tak měly žalobkyní tvrzené skutečnosti posoudit jako podněty, ke kterým mají dle právní úpravy povinnost přihlídnout, což však neučinily. Žalovaný tak měl vyžadovat doložení aktuálního energetického posudku.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K tomu nejprve poukázal na samotné odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že žalobkyně mohla s ohledem na její postavení ve věci dle § 94k písm. e) stavebního zákona relevantně uplatňovat pouze některé námitky. Dále žalovaný uvedl, že spojení řízení je zákonnou možností správního orgánu, a nikoliv jeho povinností. Tato možnost je nadto vázána na splnění podmínek, které však v daném případě nebyly splněny. Žalobkyně dle názoru žalovaného na celý případ nahlíží z hlediska vlastních obchodních zájmů na provozování soustavy SZTE. Soukromoprávní zájmy žalobkyně však správní orgány ve věci nemohly zohledňovat. Žalovaný též neměl důvod jakkoliv zpochybnit tvrzení stavebního úřadu, že jsou mu poměry staveniště dobře známy a s přihlédnutím k popsanému charakteru předmětné stavby nepovažoval za nutné ohledání na místě provést. Žádost osoby zúčastněné na řízení 1) jako stavebníka, resp. doložená dokumentace stavby, totiž poskytovala dostatečný podklad pro posouzení daného stavebního záměru a stanovení podmínek pro jeho provádění. Skutečnost, že stavební úřad neprovedl ohledání na místě stavby, pak nemohla negativně zasáhnout do práv žalobkyně. Z pro věc relevantních právních předpisů poté dle žalovaného neplyne ani povinnost osoby zúčastněné na řízení 1) jako stavebníka předložit souhlas se zásahem do SZTE, podmínky odpojení od SZTE a podklady o dopadech na SZTE, neboť předmětná stavba do SZTE nezasahuje, a tudíž stavební úřad nemohl doložení těchto podkladů ve správním řízení vyžadovat. K námitkám stran energetického posudku žalovaný konstatoval, že k nim není žalobkyně legitimována, neboť jí nepřislúší ochrana veřejného zájmu na kvalitě ovzduší. Doplnění energetického posudku do spisové dokumentace bylo provedeno, a jeho následné posouzení žalovaný učinil z moci úřední. Obsah energetického posudku a jeho posouzení nicméně nezasahuje do práv žalobkyně, k jejichž ochraně jí stavební zákon přiznal účastenství.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1) k žalobě

7. Osoba zúčastněná na řízení 1) ve vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně uvedla, že námitky žalobkyně byly mimo rámec § 94n odst. 3 stavebního zákona. K námitkám přesahujícím tento zákonný rozsah přitom stavební úřad nemohl přihlížet, což bylo opakovaně vyjádřeno v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Dále připomněla, že žalobkyně není vlastníkem žádného z pozemků, kterých se dotčená stavba týká, ani jí k nim nesvědčí jiné věcné právo. Dle osoby zúčastnění na řízení 1) uplatněné námitky žalobkyně směřovaly toliko k jejím ekonomickým zájmům. Předmětem stavebního řízení však nebylo posuzování vlivu stavebního záměru na dosavadní SZTE ve vlastnictví žalobkyně, resp. ekonomické dopady stavebního záměru na žalobkyni. Samotné odpojení odběratele – osoby zúčastnění na řízení 1) – od dosavadního rozvodného tepelného zařízení ve vlastnictví žalobkyně je totiž ryze soukromoprávní otázkou. Napadené rozhodnutí tak bylo dle názoru osoby zúčastnění na řízení 1) řádně odůvodněno. Poukázala též na skutečnost, že každou plynovou kotelnu lze postavit samostatně, přičemž se jednotlivé stavby dotýkají velkého množství různých účastníků. Vedená řízení o jednotlivých stavebních záměrech se tak netýkají téhož předmětu řízení, a proto pro spojení řízení nebyl dán zákonný předpoklad. V dané věci by tak spojení řízení nebylo ani vhodné. Podle osoby zúčastnění na řízení 1) pak v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí stavební Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úřad jasně vysvětlil, že má znalost poměrů z úřední činnosti vzhledem k charakteru stavby – tj. podzemnímu vedení inženýrských sítí, stavebním úpravám stávajícího objektu a výměně technologií, a proto neshledal ohledání místa za účelné. Žalovaný o tom zároveň neměl důvodu pochybovat. Upuštění od ústního jednání a od ohledání místa poté dle osoby zúčastnění na řízení 1), nemohlo namítané rozhodnutí učinit nepřezkoumatelným či vadným v takové míře, že by to mělo za následek nezákonnost rozhodnutí, a to i pokud by mělo být nařízeno. Závěrem osoba zúčastněná na řízení 1) zdůraznila, že žalobkyně nevlastní žádný z pozemků, jichž se stavba dotýká a tato se ani nenachází v ochranném pásmu SZTE ve vlastnictví žalobkyně, přičemž otázku odpojení nemohl stavební úřad ani žalovaný posuzovat, protože je tato záležitost ryze soukromoprávním vztahem mezi odběratelem a dodavatelem tepla, což nijak nemění ani fakt, že provozování SZTE je ve veřejném zájmu. Teplo dodávané prostřednictvím SZTE provozované žalobkyní dle osoby zúčastněné na řízení 1) vzniká spalováním uhlí, jedná se tedy o zdroj silně znečišťující životní prostředí. Nový zdroj tepelné energie (plynová kotelna) bude dosahovat vyšší účinnosti přeměny primárního paliva na tepelnou energii, a dojde tak ke zvýšení bezpečnosti dodávek tepla při nižším znečištění životního prostředí, což je ve veřejném zájmu.

Replika žalobkyně a upřesnění její žalobní argumentace

8. Žalobkyně v podané replice a upřesnění žalobní argumentace nejprve odkázala na dikci § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, přičemž uvedla, že odpojení od SZTE je možné mj. pouze za předpokladu, že energetický posudek zpracovaný podle § 9a odst. 2 písm. a) zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hospodaření energií“), prokáže, že využití tepla ze SZTE není pro povinnou osobu ekonomicky přijatelné. Znovu také připomněla, že energetický posudek pořízený ve věci nebyl osobou zúčastněnou na řízení 1) předložen jako součást její žádosti k záměru plynové kotelny, ale až dodatečně. V daném řízení tedy nebyl dle žalobkyně předložen způsobilý energetický posudek, a proto nebyla prokázána základní podmínka ekonomické nepřijatelnosti využití tepla ze SZTE dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Dále žalobkyně uvedla, že pokud byl závěr o ekonomické nepřijatelnosti využití tepla ze SZTE vyvozen na základě metodiky Ministerstva životního prostředí, která není právním předpisem ani vyhláškou o energetickém posudku, nebylo možno brát závěr o ekonomické nepřijatelnosti v potaz. Stejně tak, byl-li dotčený energetický posudek vyhotoven k účelu dle § 9a odst. 1 písm. a) zákona o hospodaření energií, pak byl pro posouzení ekonomické (ne)přijatelnosti odběru ze SZTE nepoužitelný. Energetický posudek tedy dle žalobkyně v době vydání prvostupňového rozhodnutí, ani v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, nemohl sloužit jako podklad k prokázání požadavku ekonomické nepřijatelnosti využití tepla ze SZTE podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o hospodaření energií, jelikož byl vypracován podle vyhlášky č. 480/2012 Sb., o energetickém auditu a energetickém posudku, která byla ke dni 1. 4. 2021 – tj. v době vydání namítaných rozhodnutí, zrušena. Žalobkyně též poukázala na skutečnost, že byl energetický posudek zpracován v roce 2019, přičemž používá údaje z let 2016 až 2018, které však již nemohly obstát jako podklady pro rozhodnutí o záměru plynové kotelny v roce 2022 (viz např. ceny emisních povolenek). Z obsahu předmětného energetického posudku přitom dle žalobkyně plyne, že záměr plynové kotelny je ekonomicky nenávratný, a proto je stávající stav odběru tepla ze SZTE vyhovující, resp. ekonomicky přijatelný. Žalobkyně také vyslovila, že způsob, jakým energetický specialista hodnotil výsledky jeho výpočtů v energetickém posudku, považuje za účelový. K tomu zmínila též možnou podjatost zpracovatele energetického posudku, kterým byla dle žalobkyně osoba působící jako zastupitel městského obvodu Ústí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nad Labem – město. Následně žalobkyně konstatovala, že ve věci nevznáší ohledně osoby zpracovatele energetického posudku námitku podjatosti, avšak má za to, že napadené rozhodnutí mohlo být v důsledku výše uvedených okolností nezákonné.

9. Žalobkyně poté uvedla, že bylo povinností správních orgánů vyplývající z § 94o odst. 1 stavebního zákona posuzovat soulad záměru plynové kotelny s požadavky vyplývajícími mj. ze stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, ze zvláštních právních předpisů, a ze závazných stanovisek, jakož i zohlednit veřejný zájem. Žalovaný dle žalobkyně v projednávaném případě neuvedl konkrétní důvod, proč nebyly splněny podmínky pro spojení řízení o jednotlivých záměrech. S ohledem na okolnosti předmětné věci mělo dle žalobkyně ke spojení řízení s ostatními záměry dojít. Žalobkyně také poukázala na to, že žalovaný neuvedl žádný věcný argument ve prospěch přezkoumatelnosti jeho závěrů týkajících se splnění podmínky prokázání ekonomické nepřijatelnosti tepla ze SZTE v napadeném rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný shodně uvedli, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Nejprve se soud v projednávané věci zabýval obsáhle namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala obecně v tom, že její odvolací námitky nebyly žalovaným řádně a v plném rozsahu vyřazeny.
14. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
15. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů. Důvody rozhodnutí lze totiž zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31 Ca 39/2005-70). Za nesrozumitelnost rozhodnutí přitom judikatura správních Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudů považuje např. případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24), pro rozpor výroku s odůvodněním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78), či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6 A 63/93-22).

16. S odkazem na citované ustanovení správního řádu soud dále uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 122/2022-56).
17. Vycházeje ze shora uvedeného je ve věci předně třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí nelze hodnotit nesrozumitelným. Ve vztahu k žalobkyní konkrétně tvrzenému rozporu v závěrech žalovaného je nutno uvést, že žalobkyní citované pasáže byly seznatelně vytrženy z celkového kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný stran namítané nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí jasně uvedl, že se stavební úřad se všemi námitkami dostatečným a přezkoumatelným způsobem v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vypořádal, přičemž upozornil, že v případě námitek, které překračovaly oprávnění žalobkyně podle § 94n odst. 3 stavebního zákona, tak učinil již nad rámec jeho povinnosti. K tomu žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ve které bylo opakovaně vysloveno, že námitkami, které překračují rozsah zákonného oprávnění určitého subjektu, se není stavební úřad povinen vůbec zabývat. Žalovaný současně vyložil, že právě postavení žalobkyně v daném správním řízení vymezovalo okruh námitek, které byla oprávněna vznášet, přičemž tak mohla být přímo dotčena jedině na právech k SZTE – tj. pokud by na tomto jejím zařízení byly činy nějaké zásahy. Žalovaný k tomu zrekapituloval, že z rozhodnutí stavebního úřadu a z přiložené dokumentace vyplynulo, že navrhovaný záměr spočívá ve vybudování plynové kotelny a provedení trvalého odpojení od soustavy SZTE. Zařízení ve vlastnictví žalobkyně se však předmětný záměr nijak nedotýká. Žalovaný poté k obsahu odvolacích námitek žalobkyně mj. zdůraznil, že smyslem účastenství žalobkyně ve věci nebyla ochrana jejích podnikatelských záměrů, ekonomických zájmů a dosavadních či případných budoucích investic do rekonstrukce či modernizace části jejího rozvodného tepelného zařízení. Následně žalovaný ke konkrétnímu odvolacímu tvrzení žalobkyně, že tato byla oprávněna vznést veškeré jí uplatněné námitky (např. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

námítku absence energetického posudku nebo neposouzení záměru s územní energetickou koncepcí) a že tyto námítky podléhaly posouzení ze strany stavebního úřadu, neboť realizací záměru dojde k přímému dotčení práv žalobkyně, znovu připomněl, že žalobkyně byla oprávněna vznést pouze námítky v rozsahu uvedeném v § 94n odst. 3 stavebního zákona. Současně doplnil, že k námítkám, které nesplňovaly dané požadavky, stavební úřad nepřihlíží. Žalovaný též zmínil, že ani stávající situace na trhu s energiemi nezakládala žalobkyni právo uplatňovat námítky jdoucí nad rámec oprávnění podle shora odkazovaného ustanovení. V návaznosti na popsané tedy žalovaný srozumitelně uzavřel, že skutečnost, že stavební úřad nepřihlédl ke všem námítkám žalobkyně – tj. myšleno, že se věcně nezabýval námítkami, které překračovaly rozsah jejího zákonného oprávnění, neznamenovalo, že by předmětný záměr neposoudil ze všech hledisek, které mu zákon ukládá. Nato žalovaný navázal odůvodněním, že námitka žalobkyně ohledně absence energetického posudku či neposouzení záměru s územní energetickou koncepcí nemohla být žalobkyní uplatněna, a to právě vzhledem k § 94n odst. 3 stavebního zákona; žalovaný proto k této námitce nepřihlížel.

18. V nadepsaných souvislostech tak zdejší soud upozorňuje na fakt, že napadené rozhodnutí je třeba vnímat komplexně – tj. jako jeden celek. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost tedy nebylo možno bez dalšího založit toliko na izolovaných tvrzeních, které byly zjevně vytrženy z celkového kontextu odůvodnění tohoto rozhodnutí, resp. bez zohlednění všech informací plynoucích z jeho obsahu, jakož i jejich vzájemných souvislostí. Soud tudíž žalobkyni namítaný rozpor v závěrech žalovaného neshledal.
19. Dle hodnocení soudu je poté z napadeného rozhodnutí rovněž zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též podává, proč žalovaný považoval námítky žalobkyně za neoprávněné, resp. liché, a to právě v návaznosti na její specifické postavení v daném správním řízení. K tomu je možno ve stručnosti odkázat na str. 3 až 9 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný ve světle odvolacích námitek žalobkyně vystalými právními otázkami seznatelně zabýval. Obdobně lze poukázat také na str. 6 až 13 prvostupňového rozhodnutí. Soud se tak ve věci neztotožnil s námitkou žalobkyně, že se odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí většinově míjí s podstatou její argumentace, když bylo nutno v této souvislosti zvláště reflektovat již správními orgány opakovaně zdůrazňované postavení žalobkyně v daném správním řízení, které determinovalo možnost vznášet jen některé námítky, a to takové, které byly spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících její účastenství ve věci. Žalovaný přitom jasně konstatoval, že žalobkyně mohla být přímo dotčena na právech k SZTE, pokud by na tomto jejím zařízení byly činěny nějaké zásahy, avšak k tomu s odkazem na obsah projektové dokumentace v daném případě nedošlo. Zásah navrhovaným záměrem toliko do podnikatelské sféry žalobkyně přitom nebyl dle žalovaného předmětem namítaného řízení. Samotné odpojení prostřednictvím osazení a uzavření sekčních armatur na rozvodném zařízení ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 1) pak žalovaný zřejmým způsobem označil za otázku soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení 1) jako stavebníkem. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňového, je tudíž dle názoru zdejšího soudu zřejmé, že správní orgány v rámci posouzení předmětné věci vystihly její podstatu a při vlastním hodnocení daného případu vycházely z relevantních okolností, které také odpovídajícím způsobem popsaly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. V souvislosti s námitkou nepřezkoumatelnosti soud zároveň poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Možno také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017, č. j. 9 Azs 214/2017-58, ze kterého dále plyne, že odvolací orgán může nahradit či doplnit odůvodnění správního orgánu prvního stupně (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47, či ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 83/2014-43).
21. V řešené věci tedy dle názoru soudu lze z hlediska přezkoumatelnosti vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně zdůvodnil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil. Ostatně žalobkyně spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jeho vlastními závěry stran oprávněnosti jí uplatněných námitek. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou samotné přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti.
22. Zdejší soud pak v nadepsaném kontextu považuje za příléhavé též upozornit na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, že správní orgány „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).“ (srov. např. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, nebo ze dne 13. 12. 2023, č. j. 4 As 383/2021-43). Jak přitom už zdejší soud uvedl výše, napadené i prvostupňové rozhodnutí ve věci obsahují adekvátní reakci na námitky žalobkyně. Byť se tedy v některých případech jednalo o vypořádání se s námitkami žalobkyně stručné či implicitní, žalobkyně se v podstatě domáhá toho, aby vypořádání se se všemi jejími tvrzeními bylo výslovné a vztahující se konkrétně ke každému jednotlivému argumentu. Takto však na otázku nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí nelze nahlížet, neboť tato není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobkyně o tom, jak (podrobně) by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49, ze 6. 9. 2018, č. j. 9 As 210/2018-36, nebo ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
23. Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti tudíž napadené rozhodnutí (resp. ani rozhodnutí prvostupňové) dle hodnocení soudu netrpí.
24. Podle § 94k písm. e) stavebního zákona je účastníkem společného územního a stavebního řízení osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno.

25. Dle § 94n odst. 3 stavebního zákona osoba, která je účastníkem řízení podle § 94k písm. c) až e), může uplatňovat námitky proti projednávanému stavebnímu záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud jimi může být přímo dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě. Obec uplatňuje ve společném územním a stavebním řízení námitky k ochraně zájmů obce a zájmů občanů obce. Osoba, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu, může v řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným stavebním záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. K námitkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřihlíží. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek.
26. V projednávaném případě je třeba upozornit na to, že soud přistoupil k posouzení dalších žalobních námitek právě ve světle značně specifického postavení žalobkyně ve věci. Soud k tomu zdůrazňuje, že žalobkyně nebyla stavebníkem, jemuž by bylo vydané stavební povolení přímo adresováno, přičemž ani z ustanovení energetického zákona nelze nijak dovodit, že by žalobkyně jako držitelka licence na rozvod tepla a dosavadní dodavatelka tepelné energie ze SZTE do dotčené lokality byla účastníkem společného územního a stavebního řízení z důvodu držení licence na rozvod tepla a obchodního vztahu, který se k dodávce tepelné energie váže. Účastníkem řízení byla žalobkyně správními orgány shledána ve smyslu § 94k písm. e) stavebního zákona, neboť jako stávající dodavatelka tepla do dané lokality k dodávce využívá tepelného rozvodného zařízení ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 1) jako žadatele. Správní orgány tak žalobkyni nepochybně umožnily uplatnit ve věci námitky a opravné prostředky, které následně byly posouzeny právě v kontextu možného přímého dotčení jejích veřejných subjektivních práv. Ostatně § 94n odst. 3 věta poslední stavebního zákona obsahuje povinnost účastníka řízení ve svých námitkách uvést skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a samotné důvody podání námitek. V řešeném případě tedy byl žalobkyni dán prostor pro plné uplatnění jejích práv v souladu se zákonem, přičemž se správní orgány následně zabývaly jejími konkrétními argumenty ve věci a odpovídajícím způsobem hodnotily též otázku, zda se jednotlivé námitky žalobkyně vztahují k možnému přímému dotčení jejích práv.
27. K tomu je třeba dále konstatovat, že omezená možnost ostatních (nepřímých) účastníků společného územního a stavebního řízení uplatňovat své výhrady proti povolovanému záměru dle § 94n odst. 3 věty předposlední stavebního zákona determinuje možnost žalobkyně vznášet úspěšně pouze některé žalobní námitky v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2022, č. j. 10 As 26/2021-50).
28. V této souvislosti je možno odkázat i na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, dle kterého „[s]oudní řád správní je svojí povahou „obránnou“ normou. Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“ Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, uvedl, že „[o]chrana „veřejného zájmu“ tak, jak se jí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

domáhá stěžovatelka v kasační stížnosti, není uložena soukromé osobě – vlastníku části SZTE, ani osobě mající právo odpovídající věcnému břemeni k dotčené nemovitosti, ale je záležitostí příslušných orgánů státní správy, které do řízení formou závazných stanovisek tuto ochranu zájmů veřejnosti promítají. (...) Rozsah skutečností, které byla (pozn. soudu – stěžovatelka jako vlastník SZTE) jak v řízení před správními orgány, tak i v řízení před krajským soudem, oprávněna namítat, se primárně odvíjí od důvodu jejího účastenství v řízení před správním orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83.)“ Příležitým je zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71, v němž bylo konstatováno, že „[p]okud by krajský, případně Nejvyšší správní soud, přiznal stěžovatelem (vlastník tepelného zařízení - pozn. NSS) uplatněným námitkám relevanci a věcně se jimi zabýval, dostal by se stěžovatel z pozice žalobce namítajícího zkrácení svých veřejných subjektivních práv do pozice univerzálního dohlázele na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů. Takové postavení mu však nepřísluší. Je nutno zdůraznit, že stěžovatel jako podnikatelský subjekt není garantem zákonnosti rozhodování správních orgánů a není ani subjektem, který by byl oprávněn podat žalobu ve veřejném zájmu (viz § 66 s. ř. s.). (...) V daném případě sice Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o aktivní legitimaci stěžovatele k podání žaloby, nicméně rozsah toho, co byl oprávněn v žalobě proti rozhodnutí krajského úřadu namítat, byl determinován jeho postavením ve správním řízení, tj. důvodem jeho účastenství ve stavebním řízení, resp. tím, jaká jeho veřejná subjektivní práva mohla být vydáním napadeného správního rozhodnutí dotčena.“ V rozsudku ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 129/2014-35, pak Nejvyšší správní soud na shora citované navázal tím, že „[s]kutečnost, že stěžovatelka provozuje SZTE dle energetického zákona ve veřejném zájmu [§ 2 odst. 2 písm. c) bod 14] a že SZTE je šetrným systémem dodávek tepelné energie v širší oblasti pro více odběratelů, nedává stěžovateli (jako soukromé osobě a podnikateli s tepelnou energií) právo osobovat si oproti jiným subjektům ochranu veřejných zájmů a oponovat stavebnímu záměru jiných soukromých osob z pozice ochránce veřejných zájmů. (...) Stěžovatelka dále nemůže dosáhnout uplatnění svých námitek nad zákonný rozsah daný přímým dotčením na právech ani z hlediska druhé podmínky energetického zákona, již je souhlas orgánů ochrany životního prostředí.“ Stejně tak hodnotil Nejvyšší správní soud omezenou možnost účastníka řízení vznášet námitky v řízení o změně způsobu výroby tepla a následně jeho omezenou možnost úspěšně uplatňovat žalobní námitky před správním soudem např. i v rozsudcích ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/215-27, ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 As 74/2020-40, ze dne 26. 5. 2023, č. j. 4 As 99/2023-25, ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38, či ze dne 17. 2. 2023, č. j. 5 As 31/2021-26.

29. Podle názoru zdejšího soudu je možno nadepsané judikturní závěry (přiměřeně) aplikovat i na nyní projednávaný případ týkající se společného územního a stavebního řízení, byť si je soud vědom toho, že byly vysloveny povětšinou v rámci soudního přezkumu řízení stavebního. V této souvislosti je nicméně pro obě odkazovaná řízení stěžejním fakt, že námitky, které je účastník toho kterého řízení – vlastník a provozovatel SZTE – oprávněn uplatnit, se musejí vždy vztahovat pouze k jeho veřejným subjektivním právům. Rovněž tak je třeba nahlížet i na judikaturu, kterou zdejší soud považoval ve věci za přílehlavou v dalších částech tohoto rozsudku.
30. Správní orgány přitom z nadepsaných judikturních závěrů v projednávaném případě vycházely, když se žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolacími námitkami žalobkyně zabýval právě s ohledem na § 94n odst. 3 stavebního zákona, přičemž správně upozornil na to, že žalobkyně jako účastník společného územního a stavebního řízení mohla vznášet toliko námitky v souvislosti s možným přímým dotčením jejích práv. Zcela srozumitelně (resp. přezkoumatelně) a plně v souladu se shora odkazovanou judikaturou Nejvyššího Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního soudu též žalovaný vyložil, že žalobkyni nepříslušelo uplatňovat námitky na ochranu veřejného zájmu, a to i ve světle skutečnosti, že provozuje SZTE podle energetického zákona ve veřejném zájmu. Soud se pak s tímto závěrem zcela ztotožňuje (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159). Specifické postavení žalobkyně jako vlastníka a provozovatele SZTE v řízení ve věci změny způsobu vytápění a nemožnost vznášet námitky na ochranu veřejného zájmu, tj. námitky týkající se nezákonnosti napadených rozhodnutí pro rozpor s energetickým zákonem a zákonem o ochraně ovzduší ostatně potvrdil i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52. Uvedené závěry se týkají rovněž nemožnosti s úspěchem vznášet námitky porušení energetického zákona ve spojení s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Nejvyšší správní soud tak konstatoval, že provozovatel SZTE není účastníkem řízení na základě posuzování ekonomické přijatelnosti změny způsobu vytápění pro stavebníka (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, a ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34).

31. V nyní projednávaném případě nicméně žalobní námitky i námitky uplatněné žalobkyní v rámci správního řízení směřovaly zejména k ochraně veřejného zájmu a soukromých podnikatelských záměrů a ekonomických zájmů žalobkyně. Takové námitky však žalobkyně v daném řízení s úspěchem uplatňovat nemůže (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/2015-27, nebo ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52). Rozhodujícím tak ve věci bylo pouze to, že z obsahu správního spisu nevyplývají skutečnosti svědčící o tom, že by vlastnické právo žalobkyně k SZTE nebo jiné její věcné právo mělo být jakkoliv (fakticky) dotčeno. Ostatně ani sama žalobkyně žádné konkrétní přímé dotčení SZTE (resp. fyzický zásah, který by měl být činen na tomto zařízení či v jeho ochranném pásmu) ve svých námitkách neuvedla.
32. Poukázat je v tomto kontextu možno též na skutečnost, že stavební úřad stran otázky ochrany mj. i SZTE ve vlastnictví žalobkyně v prvostupňovém rozhodnutí jednoznačně stanovil podmínky pro umístění a provedení stavby – tj. že tato bude umístěna v souladu s grafickou přílohou rozhodnutí a provedena podle schválené projektové dokumentace, přičemž případné změny nesmí být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu. Dále zde bylo konstatováno, že osoba zúčastněná na řízení 1) jako žadatel je povinna před zahájením výkopových prací zajistit vytyčení všech podzemních sítí v prostoru staveniště. V průběhu prací pak budou dodrženy podmínky dané pro práci v ochranném pásmu jednotlivých inženýrských sítí a platné právní předpisy a normy. Ke každé činnosti v ochranném pásmu inženýrských sítí budou přizváni jejich příslušní správci a vlastníci. Současně bylo uvedeno, že případné škody způsobené stavbou dalším osobám musí být uhrazeny osobou zúčastněnou na řízení 1) jako žadatelem podle platných předpisů. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí poté bylo konstatováno, že daná stavba (jejíž součástí je i odpojení od stávajícího zdroje) bude provedena v souladu s obecnými požadavky na výstavbu, s obecnými požadavky na využívání území a dalšími příslušnými právními předpisy a technickými normami a že žalobkyně není vlastníkem žádného z pozemků, kterých se tato stavba týká. Nato žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí navázal tím, že z přiložené dokumentace vyplývá, že navrhovaný záměr spočívá ve vybudování plynové kotelny a provedení trvalého odpojení od soustavy SZTE, přičemž zařízení ve vlastnictví žalobkyně se tento záměr nijak nedotýká. K samotnému odpojení od SZTE totiž dojde osazením a uzavřením sekčních armatur na rozvodném zařízení ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 1) jako žadatele.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

33. Stěžejním však v kontextu uplatněných žalobních tvrzení zůstává fakt, že z odkazované projektové dokumentace zřejmým způsobem vyplývá, že do vlastnictví či jiného věcného práva žalobkyně jako dosavadního dodavatele tepla do dotčené lokality nebude předmětným stavebním záměrem fakticky zasahováno. K tomu je možno konkrétně poukázat na výkresy nadepsané jako „Koordinační situační výkres“ a „Situační výkres širších vztahů“, ze kterých se podává, že dotčený stavební záměr nezasahuje do SZTE v majetku žalobkyně, když jsou zde jasně zakresleny jednotlivé sítě nacházející se v dané lokalitě; tedy i mj. parovod (SZTE) žalobkyně a parovody a teplovody ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 1). Předmětný stavební záměr přitom dle jeho jasného vyobrazení v odkazovaných výkresech zasahuje toliko objekty a sítě (rozvodná zařízení) ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 1). Navíc, jak už bylo dříve uvedeno, konkrétní fyzické dotčení SZTE v námitkách uplatněných ve věci nijak nespecifikovala ani sama žalobkyně. Ta přitom mohla být dotčena jedinečně na právech k tepelnému zařízení umístěném v dotčené lokalitě, pokud by na tomto jejím zařízení či technologii byly činěny nějaké faktické zásahy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59).
34. V návaznosti na shora popsané je pak příležitým poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, v němž bylo konstatováno, že *„[o]tázka související s odpojením a zaslepením stávající tepelné přípojky ze SZTE (či s její další nadbytečností) nemohly být řešeny v daném stavebním řízení [pozn. soudu – zde ve společném územním a stavebním řízení o změně způsobu vytápění], neboť se jedná o otázky týkající se soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem“*. Stejně tak lze odkázat na rozsudek ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38, ve kterém Nejvyšší správní soud nerozporoval, že spolu s odpojením bude třeba provést úkony jako uzavření armatur, vypuštění teplonosné látky či vyregulování soustavy. *„Tyto činnosti nicméně nesouvisejí s vlastní realizací stavebního záměru, nýbrž jsou důsledkem ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE a odběratelem.“* (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 93/2016-30, ze dne 26. 9. 2023, č. j. 6 As 167/2022-41, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, nebo ze dne 26. 9. 2023, č. j. 6 As 167/2022-41).
35. V posuzované věci přitom z projektové dokumentace zjevně vyplývá, že lze realizaci předmětného záměru funkčně dokončit, aniž by byla jakkoliv fakticky dotčena SZTE ve vlastnictví žalobkyně. Odpojení SZTE je poté logickým a nutným důsledkem změny zdroje tepla podle § 77 odst. 5 energetického zákona a nepředstavuje neoprávněný zásah do zařízení ve vlastnictví žalobkyně. Žalobkyně se tedy mylí, když tvrdí, že uzavření armatur a odpojení rozvodného zařízení ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 1) od SZTE za současného zbudování samostatné plynové kotelny představuje v dotčené lokalitě jednoznačný zásah do její SZTE (minimálně v rozsahu teplonosné látky). Podobné teze totiž byly Nejvyšším správním soudem již v minulosti opakovaně vyvráceny, jak plyne z výše odkazované judikatury.
36. S ohledem na dříve popsané pak zdejší soud ke komplexu žalobních tvrzení stran rozporu namítaného rozhodnutí s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, přičemž v této souvislosti žalobkyně upozornila zvláště na nesprávnost energetického posudku pořízeného ve věci, zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně konstatoval, že zásahem do práv dodavatele tepelné energie prostřednictvím SZTE není a nemůže být prosté odpojení od této soustavy, byť z povahy věci negativně zasáhne do ekonomické sféry původního dodavatele snížením odbytu tepelné energie dodávané v rámci SZTE, neboť předmětem posouzení ve společném územním a stavebním řízení nejsou ekonomické a podnikatelské zájmy účastníků řízení ani dosavadní či budoucí investice do zásobovací

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soustavy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 418/2017-23, ze dne 15. 8. 2018, č. j. 5 As 232/2017-27).

37. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti stejně tak vyložil, že smyslem § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší je právě samotná ochrana ovzduší. Vlastník a provozovatel SZTE (tj. žalobkyně) tedy není oprávněným subjektem k podání námitek vůči postupu správních orgánů rozporného s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, neboť nemůže být jeho případným porušením přímo dotčen na právech souvisejících s účastenstvím ve společném územním a stavebním řízení, tj. na právech vázících se k existenci jím vlastněné a provozované SZTE (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 As 299/2016-29, nebo ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59). Žalobkyně ostatně ani žádný konkrétní zásah do svých práv k rozvodům či zařízením SZTE v předmětném řízení netvrdila. Ustanovení § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší přitom nezakládá žádné veřejné subjektivní právo zásobovat fyzické či právnické osoby tepelnou energií, ani právo, aby vlastník SZTE vystupoval k ochraně veřejných zájmů na úseku ochrany ovzduší (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, či ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 As 74/2020-40). Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52, uvedl, že *„otázka ověření ekonomické nepřijatelnosti vytápění pomocí SZTE se nijak nedotýká právní sféry stěžovatelky, a není proto na místě k této námitce přihlížet. Krajský soud ani žalovaný se tudíž vůbec nemusely věcně zabývat námitkou stěžovatelky, že nebyla splněna podmínka stanovená v § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší spočívající v předložení energetického posudku k prokázání ekonomické nepřijatelnosti využívání SZTE.“* K tomu je možno též podotknout, že posouzením ekonomické přijatelnosti ve smyslu odkazovaného ustanovení se má na mysli ekonomicky přijatelné řešení pro žadatele, nikoliv pro provozovatele SZTE. Nemohou-li být ekonomické zájmy provozovatele SZTE dle uvedeného ustanovení v dotčeném řízení zohledněny, nemůže provozovatel SZTE (tj. žalobkyně) namítat ani nedostatečné posouzení ekonomické přijatelnosti pro žadatele (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59).
38. Jinak řečeno, z žádného ustanovení energetického zákona ani zákona o ochraně ovzduší nelze dovodit právo vlastníka či provozovatele SZTE vznášet námitky na ochranu veřejného zájmu. Žalobkyně tudíž nebyla v postavení privilegovaného subjektu, jemuž by příslušelo hájit veřejné zájmy – zde např. zájem na ochraně ovzduší. K tomu je povolán stavební úřad, který je odpovědný za splnění zákonných podmínek ve spolupráci s příslušnými orgány ochrany životního prostředí. Takto je následně posouzen i stavební záměr (resp. plánovaná změna způsobu výroby tepla), který je mj. podmíněn dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší též zjištěním, že pro odběratele již není ekonomicky přijatelné využívat dodávky tepla ze SZTE a je pro něj ekonomicky výhodnější (přijatelnější) přejít na vlastní způsob vytápění, čímž je tedy zachována rovnováha zájmu na ochraně ovzduší a práva na svobodnou volbu způsobu vytápění a možnost vyvážit se ze smluvních vztahů, které nejsou ekonomicky přijatelné. S ohledem na uvedené tak soud uzavírá, že se žalovaný nemusel věcně zabývat obsáhlou námitkou žalobkyně, že nebyly splněny podmínky stanovené v § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, resp. nebyla prokázána ekonomická nepřijatelnost stávajícího způsobu vytápění.
39. V této souvislosti je třeba upozornit i na to, že žalobkyně je právnickou osobou – dodavatelem tepelné energie do stavebním záměrem dotčené lokality, nikoliv subjektem, jehož účelem je vymáhání práva na příznivé životní prostředí, a pokud tedy před žalovaným

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vznášela námitky s odkazem mj. na zákon o ochraně ovzduší – ve vztahu k energetickému posudku či k pořízení (doplnění) rozptylové studie, popř. i hlukové studie, jednalo se o výtky jdoucí zjevně nad rámec jejího oprávnění dle § 94n odst. 3 stavebního zákona. Ani v žalobě se pak žalobkyně nemůže s úspěchem nezákonnosti napadeného rozhodnutí v tomto směru dovolávat, neboť takto tvrzená nezákonnost nemohla mít žádný dopad do její právní sféry (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71). K tomu je možno pro úplnost doplnit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 As 299/2016-29, ve kterém bylo vysloveno, že *„[o]chrana ovzduší je součástí práva na příznivé životní prostředí. Aktivně legitimovanými k ochraně tohoto práva jsou pouze fyzické osoby a ekologické spolky (srov. náleze ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, N 111/73 SbNU 757). Stěžovatelka jako soukromá právnická osoba nemůže být dotčena na právu na příznivé životní prostředí a nepřísluší jí ani vznášet námitky na ochranu veřejného zájmu.“* Pokud by tak soud přiznal daným žalobním námitkám relevanci, přiznal by žalobkyni postavení univerzálního garanta zákonnosti postupu a rozhodnutí správních orgánů, které jí však nepřísluší (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71, ze dne 9. 9. 2022, č. j. 2 As 347/2020-33, a ze dne 27. 9. 2022, č. j. 2 As 348/2020-37). Tento náhled na postavení žalobkyně v daném řízení přitom naznačil již žalovaný v napadeném rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je tudíž patrná správná (základní) úvaha žalovaného, že odvolací námitky žalobkyně, které směřovaly proti rozporu stavby s veřejným zájmem (resp. do oblasti životního prostředí), přesahovaly rámec jejího postavení ve společném územním a stavebním řízení.

40. Jestliže tedy žalovaný nebyl povinen věcně se zabývat námitkou rozporu s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, resp. tvrzeným neprokázáním ekonomické nepřijatelnosti stávajícího způsobu vytápění, nemohla být žalobkyně dotčena ve své právní sféře ani tím, jak správní orgány vyhodnotily obsah energetického posudku předloženého osobou zúčastněnou na řízení 1) jako žadatelem v souladu s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Žalobkyně tak nemůže namítat ani případný nesprávný způsob doložení nákladů na vytápění, či jiné vady dotčeného energetického posudku (např. jeho neaktuálnost), k jehož předložení byl povinen žadatel a jímž byly řešeny otázky nemající vliv na veřejná subjektivní práva žalobkyně vážící se k její SZTE (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34). Z téhož důvodu tak žalobkyně nemohla být v důsledku posouzení energetického posudku zkrácena na právu na spravedlivý proces ve smyslu řádného vypořádání jejích námitek a nemohlo dojít ani k porušení práv plynoucích z § 3 správního řádu.
41. Není zároveň pravdou, že by správní orgány v posuzované věci rezignovaly na posouzení žádosti o vydání společného povolení z hlediska ochrany veřejných zájmů. Ochrana veřejných zájmů, jež jsou chráněny jednotlivými zvláštními právními předpisy, totiž byla zajištěna ve spolupráci s dotčenými správními orgány (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 As 74/2020-40). V řešeném případě bylo mj. vydáno koordinované závazné stanovisko Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 21. 10. 2019, souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje ze dne 30. 7. 2019 a souhlasné závazné stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 8. 8. 2020, které bylo následně v rámci odvolacího řízení ze strany Ministerstva životního prostředí dne 31. 3. 2023 změněno, avšak toliko doplněním § 149 odst. 1 správního řádu, jakož i informací, že *„spalovaným palivem v kotelně bude výlučně zemní plyn“*, do závazné části odkazovaného závazného stanoviska, přičemž ve zbytku bylo toto stanovisko potvrzeno. I v tomto kontextu je nicméně třeba poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které je zřejmé, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„nesměřovaly-li odvolací námitky žalobkyně týkající se nezbytnosti přezkumu uvedených stanovisek nadřízeným správním orgánem k ochraně jejich věcných práv, neměl žalovaný povinnost iniciovat potvrzení nebo změnu závazných stanovisek.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59).

42. Rovněž tak lze hodnotit i tvrzení žalobkyně týkající se toho, že v daném případě byla stanovena povinnost vypracovat energetický posudek podle § 9a odst. 2 písm. a) zákona o hospodaření energií. I tato námitka se týkala výlučně nadepsaného veřejného zájmu, nikoliv ochrany veřejných subjektivních práv žalobkyně. Ani případné nezajištění energetického posudku podle § 9a zákona o hospodaření energií by totiž nemohlo nijak zasáhnout do právního postavení žalobkyně, resp. do jejích práv vztahujících se k SZTE (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, a ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52). Žalobkyně jako podnikatelský subjekt není garantem zákonnosti rozhodování správních orgánů, a není tudíž ani subjektem, který by byl oprávněn podat žalobu ve veřejném zájmu.
43. V uvedených souvislostech tak zdejší soud neshledal důvodným ani tvrzení žalobkyně, že jí mělo být zaručeno i právo reagovat na ve věci pořízený energetický posudek, resp. k jeho obsahu uplatnit již před stavebním úřadem námitky, když byl tento posudek osobou zúčastněnou na řízení 1) jako žadatelem doložen až v rámci odvolacího řízení. Podstatným totiž v daném ohledu zůstává to, že žalobkyně nebyla oprávněna vznášet námitky jdoucí mimo rozsah jejích veřejných subjektivních práv, a proto nemohla s úspěchem namítat ani případné vady v odvolacím řízení doloženého energetického posudku, k jehož předložení byl povinen stavebník a jímž byly řešeny otázky nemající vliv na veřejná subjektivní práva žalobkyně vážící se k SZTE (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34, nebo ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 As 299/2016-29). K tomu lze pro úplnost odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 9 As 74/2020/40, v němž bylo konstatováno, že *„jak správně uvedl krajský soud, nemohla okolnost neseznámení stěžovatelky s energetickým posudkem a následná nemožnost se k němu vyjádřit způsobit nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka by totiž proti němu nemohla uplatňovat žádné věcné námitky, jak již bylo vysvětleno výše, a nemohla by výsledek řízení v důsledku seznámení se s ním jakkoliv ovlivnit. Ani NSS proto neshledal, že by toto procesní pochybení mělo vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného.“* Zároveň soud v projednávané věci doplňuje, že může-li odvolací správní orgán vady prvostupňového řízení či rozhodnutí napravit, je povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34). Jinými slovy, zrušení rozhodnutí napadeného odvoláním a jeho vrácení správnímu orgánu I. stupně je až poslední zákonnou možností. Žalovaný tak v souladu se shora popsáním v posuzovaném případě postupoval, přičemž tedy pochybení stavebního úřadu dodatečně zhojil. Současně je třeba zmínit, že žalobkyně byla žalovaným v rámci odvolacího řízení vyrozuměna o doplněných podkladech pro rozhodnutí (mj. i o energetickém posudku) a byla jí dána možnost se s těmito seznámit, jakož i vyjádřit se k jejich obsahu. Tohoto práva pak žalobkyně využila, když se k daným podkladům vyjádřila podáním ze dne 3. 7. 2023.
44. Soud poté tvrzení žalobkyně směřující k tomu, že veřejný zájem na provozování SZTE je atributem jejího vlastnického práva, vyhodnotil jako nedůvodnou snahu o popření účelu a smyslu § 94n odst. 3 stavebního zákona, kterou žalobkyně cílí na připuštění námitek směřujících k ochraně veřejného zájmu. Podstatou projednávaného sporu však zůstává faktický nesouhlas žalobkyně se samotným odpojením dotčené lokality [rozvodného zařízení osoby zúčastněné na řízení 1)] od jí provozované SZTE (srov. rozsudek Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního soudu ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52). Judikatura správních soudů přitom v nadepsaném ohledu zdůrazňuje, že změna způsobu vytápění spočívající v odpojení určité lokality od SZTE a připojení na nový zdroj tepelné energie má zejména soukromoprávní aspekt, jak už bylo ostatně dříve naznačeno (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014-59, či ze dne 17. 12. 2015, č. j. 4 As 174/2015-39). Jak tedy i pro nyní řešený případ přílehavě vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34: *„Ekonomické ani provozní zájmy stěžovatelky související s její podnikatelskou činností nemohou být chráněny v rámci stavebního řízení (pozn. soudu – zde společného územního a stavebního řízení). Nic na tom nemění ani skutečnost, že provozování SZTE je ve veřejném zájmu. Jiné zásahy do jejích věcných práv, např. na zařízení nebo technologii stěžovatelky umístěné přímo v objektu, však stěžovatelka nenamítá. Nejvyšší správní soud již stěžovatelku opakovaně upozornil, že tyto problémy nejsou z právního pohledu způsobeny stavbou samotnou, spočívající ve vybudování samostatného systému vytápění, ale až ukončením soukromoprávního odběratelského vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem.“*

45. V kontextu dříve uvedeného je nutno hodnotit i žalobní tvrzení o tom, že podklady, na jejichž doplnění žalobkyně trvala, měly být obligatorně součástí spisové dokumentace – konkrétně (i) souhlas žalobkyně se zásahem do SZTE, (ii) zohlednění provozu teplárny na nižší výkon a nižší požadované množství tepla, (iii) zohlednění případné kombinované výroby tepla a elektrické energie, (iv) podmínky odpojení od SZTE, a (v) energetický posudek, který byl doplněn až v rámci odvolacího řízení před žalovaným. Stran bodů (ii), (iii) a (v) soud ve stručnosti odkazuje na již provedené hodnocení, ve kterém se k daným otázkám už v úplnosti vyjádřil. Pokud se dále jedná o obecný poukaz žalobkyně na (i) souhlas žalobkyně se zásahem do SZTE a (iv) podmínky odpojení od SZTE, pak soud v této části znovu upozorňuje na to, že je z obsahu projektové dokumentace k předmětnému záměru dle hodnocení soudu zřejmé (zvláště z výkresové části), že jím nebude nijak fakticky do SZTE ve vlastnictví žalobkyně či jejího ochranného pásma zasazeno. Námitka žalobkyně, že osoba zúčastněná na řízení 1) ve věci nedoložila její souhlas se zásahem do SZTE, je proto ve světle obsahu projektové dokumentace, na kterou bylo namítanými rozhodnutími správních orgánů odkazováno, lichá, neboť, nebude-li v řešené věci umístěním a provedením stavebního záměru fakticky dotčena SZTE, jakož ani její ochranné pásmo, není důvodu aplikovat požadavek na souhlas žalobkyně se zásahem do SZTE plynoucí z energetického zákona. Namítaná rozhodnutí správních orgánů ve věci tudíž nijak přímo nezasahují do vlastnického práva žalobkyně k SZTE, neboť osoba zúčastněná na řízení 1) jako žadatel zjevně nerealizuje předmětný stavební záměr na SZTE v majetku žalobkyně (viz projektová dokumentace), ale pouze na technologiích a rozvodném zařízení v jejím vlastnictví. Pro věc relevantní okolnosti přitom byly do prvostupňového rozhodnutí zřejmým způsobem promítnuty, a to právě prostřednictvím stanovených podmínek pro umístění a provedení stavebního záměru, jak už bylo shora rekapitulováno. Poukázat je v namítaném kontextu možno i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2023, č. j. 6 As 167/2022-41, ve kterém bylo vysloveno, že *„předmětem řízení o povolení stavby (pozn. soudu – zde společného povolení) spočívající ve změně zdroje vytápění není celá změna vytápění včetně odstranění tepelné přípojky a jiných technických otázek souvisejících s odpojením SZTE a jeho zaslepením. (...) Nejvyšší správní soud podotýká, že správní orgány posuzují stavební záměr v navržené podobě obsažené v projektové dokumentaci. Tomu také odpovídají požadavky, které zákon (a příslušný stavební úřad) klade na stavebníka.“* (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38, ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 92/2013-51, ze dne 25. 6. 2020,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. j. 9 As 74/2020-40, ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, nebo ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 93/2016-30). V tomto ohledu uplatněné tvrzení žalobkyně tedy nemohlo být řešeno správními orgány ve společném územním a stavebním řízení, neboť se jednalo o otázky týkající se ryze soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení 1) jako stavebníkem, jdoucí nad rámec předmětu daného řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 93/2016-30). Takové požadavky tedy neměly oporu ve stavebním zákoně a nebylo možno je dovozovat ani ze zákona energetického. Ustanovení odkazovaných zákonů totiž v žádném případě nezakládají kompetenci stavebního úřadu k tomu, aby bez dalšího rozšiřoval předmět společného řízení nad rámec žádosti stavebníka, neboť stavební úřad posuzuje stavební záměr v navržené podobě obsažené v projektové dokumentaci, (popř. jakkoliv nad rámec podané žádosti zavazoval stavebníka k povinnostem stran SZTE). S odkazem toliko na možné „zhodnocení části SZTE“ současně nelze požadovat, aby žadatel již navždy setrval ve smluvním vztahu s žalobkyní jako stávajícím dodavatelem tepelné energie.

46. Zdejší soud dále uvádí, že dle § 94p odst. 1 stavebního zákona stavební úřad ve společném povolení schvaluje stavební záměr, vymezí pozemky pro jeho realizaci a stanoví podmínky pro umístění a provedení stavby, případně stanoví podmínky pro dělení nebo scelování pozemků, a pokud je to třeba také pro její užívání. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, popřípadě technických norem. S ohledem na dikci nadepsaného ustanovení je tedy přijetí případných podmínek právě na stavebním úřadu, a nikoliv na žalobkyni jako účastníku řízení. Žalobkyně si tak nemůže diktovat konkrétní pravidla a následně brojit proti jejich případnému nezpracování do rozhodnutí správních orgánů. Nadto soudu ani není z obsahu dané blíže nespecifikované žalobní námítky zřejmé, o jaké konkrétní podmínky odpojení od SZTE se dle žalobkyně mělo jednat.
47. Pokud jde o obecně uplatněnou procesní výtku žalobkyně, že v dané věci nebyly dány předpoklady pro upuštění od ústního jednání či ohledání na místě dle § 94m odst. 3 stavebního zákona, neboť žalobkyně kvalifikovaným způsobem zpochybnila dostatečnost podkladů pro posouzení stavebního záměru, pak ani toto tvrzení zdejší soud nepovažoval za důvodné. K tomu soud předně poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, v němž bylo konstatováno, že *„[m]íra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.“* Soud zároveň není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobkyni či dohledávat důkazní prostředky svědčící v její prospěch. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta žalobkyně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70). Z předmětné námítky přitom ve světle již dříve uvedených závěrů není zcela zřejmé, jakým „kvalifikovaným způsobem“ měla žalobkyně zpochybnit dostatečnost jakých konkrétních podkladů pro posouzení stavebního záměru.
48. Podle § 94m odst. 3 věty první stavebního zákona platí, že od ohledání na místě, popřípadě i od ústního jednání, může stavební úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení stavebního záměru a stanovení podmínek k jeho provádění.

49. V řešené věci se jednalo o stavební záměr spočívající ve vybudování plynové kotelny a provedení trvalého odpojení od soustavy SZTE v dotčené lokalitě – tj. stávající stabilizované městské zástavbě Ústí nad Labem - Střekov, a proto bylo dle soudu možno předpokládat, že příslušný stavební úřad poměry v místě tohoto záměru dobře zná, jak ostatně sám stavební úřad vyložil na str. 4, 11 a 12 prvostupňového rozhodnutí, kde zřejmým a srozumitelným způsobem popsal, že upustil od ohledání na místě, jelikož znalost poměrů v území je mu známa z úřední činnosti a vzhledem k charakteru stavebního záměru – tj. podzemního vedení inženýrských sítí, stavebních úprav stávajícího objektu a výměny technologie – neshledal ohledání na místě jako účelným. Uvedl též, že předmětná žádost osoby zúčastnění na řízení 1) poskytuje dostatečný podklad pro posouzení stavebního záměru a stanovení podmínek k jeho provádění. Ustanovení § 94m odst. 3 věta první stavebního zákona tak za splnění daných podmínek stavebnímu úřadu zjevně umožňovalo od ohledání na místě či ústního jednání upustit. Upuštění od ústního jednání současně bylo stavebním úřadem, byť stručně, avšak zcela dostatečně a logicky odůvodněno, a to zjevným popisem charakteru daného stavebního záměru v dotčené (stabilizované) lokalitě, jakož i poukazem na obsah projektové dokumentace, ze které, jak už zdejší soud výše uvedl (zejména z výkresové části), plyne jednoznačné vyobrazení konkrétních inženýrských sítí a dalších zařízení (mj. i ve vlastnictví žalobkyně) v řešeném prostoru. Zdejšímu soudu pak v daném kontextu není z blíže nespecifikovaného tvrzení žalobkyně ani jasné, co konkrétně mělo být smyslem jí požadovaného ohledání na místě, popř. ústního jednání, resp. co mělo být podle žalobkyně nad rámec skutečností plynoucích z projektové dokumentace zjištěno. Namítaná rozhodnutí přitom z této dokumentace vychází, přičemž se žalobkyni dle hodnocení soudu nepodařilo jakkoliv zpochybnit její obsah. Ostatně žalobkyně ani žádné konkrétní námitky co do obsahu jednotlivých dokumentů (zejména výkresů) založených v projektové dokumentaci nevznesla. Proto soud i v této části uzavřel, že upuštění od ohledání na místě či ústního jednání ze strany stavebního úřadu bylo zákonné a odůvodněné, neboť vzhledem ke stávající stabilizované městské zástavbě v daném místě a přiložené projektové dokumentaci žádost o společné povolení poskytovala dostatečný podklad pro posouzení stavebního záměru a stanovení podmínek k jeho provádění. Zdejší soud tak konstatuje, že v projednávaném případě byly naplněny podmínky dle § 94m odst. 3 věta první stavebního zákona pro upuštění od ohledání na místě samém, popř. i ústního jednání.
50. Vycházejí z předcházejících odstavců poté soud k odkazu žalobkyně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2017, č. j. 3 A 161/2016-127, s tím, že bylo nezbytné ve věci specifikovat úřední činnosti, ze kterých stavební úřad vycházel, k čemuž žalobkyně také poukázala na zásadu legitimního očekávání, nejprve uvádí, že z právní věty nadepsaného rozsudku plyne, že stavební úřad může upustit od ohledání na místě, popř. i od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění; postačí, uvede-li v rozhodnutí, zda poměry v dané lokalitě zná ze své úřední činnosti a z jaké konkrétní činnosti jsou mu poměry na staveništi známy. V návaznosti na už shora popsané skutečnosti má však zdejší soud za to, že stavební úřad citovanému požadavku v projednávaném případě dostál, když jasně odkázal na samotný charakter stavebního záměru v dotčené lokalitě (tj. ve stabilizované městské zástavbě) a obsah žádosti osoby zúčastněné na řízení 1), jejíž součástí byla též úplná projektová dokumentace (viz zejména výkresová část), kterou žalobkyni v rámci uplatněných tvrzení nijak relevantně nezpochybnila. V souvislosti s předmětnou námitkou soud dále uvádí, že uplatnění zásady legitimního očekávání nemůže být bezbřehé a nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na specifické okolnosti té které věci. Zdejší soud proto shledal, že postupem stavebního úřadu, jakož i následně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaného, nedošlo k porušení § 2 odst. 4 správního řádu, resp. zásady legitimního očekávání, jak ve své argumentaci naznačila žalobkyně. Nadto lze zmínit i fakt, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení se ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 As 88/2006-132, formuloval pojem správní praxe zakládající legitimní očekávání jako ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Prostý odkaz žalobkyně na (pouze) jedno správní rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2022, č. j. KUUK/178298/2022, které mělo vycházet z názoru vysloveného v poukazovaném rozsudku Městského soudu v Praze, tak ani nebylo možno bez dalšího spojovat s pojmem praxe zakládající legitimní očekávání.

51. Zásadním je však i na tomto místě zdůraznit fakt, že žalobkyně ani v tomto ohledu vůbec netvrdila, jak měla být v důsledku neprovedení ohledání na místě či ústního jednání přímo dotčena na svých veřejných subjektivních právech vztahujících se k jí vlastněné a provozované SZTE.
52. Podle § 140 odst. 1 věty první správního řádu správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků.
53. Citované ustanovení správního řádu tak jednoznačně stanoví, že správní orgán může řízení spojit, z čehož nepochybně vyplývá toliko možnost, a nikoliv povinnost řízení spojit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2022, č. j. 8 As 50/2020-32). Jinými slovy, ze správního řádu nijak nevyplývá, že se v řešeném případě mělo vést společné řízení o veškerých stavebních záměrech osoby zúčastněné na řízení 1) – tj. o výstavbě pěti plynových kotelen v různých lokalitách Ústí nad Labem – Střekov, přičemž takovou povinnost nebylo možno dovodit ani z ustanovení stavebního zákona.
54. Z judikatury Nejvyššího správního soudu současně vyplývá, že na spojení řízení dle § 140 správního řádu není právní nárok, neboť k takovému postupu správní orgán není povinen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 116/2017-53). K tomu lze dále doplnit i závěr plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu, že pokud nedošlo ke spojení jednotlivých správních řízení do společného řízení dle § 140 správního řádu, ačkoliv pro to existovala procesní možnost a jevílo se to jako vhodné z pohledu zásady procesní ekonomie, nejedná se o procesní pochybení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017-62, nebo ze dne 22. 7. 2022, č. j. 8 As 50/2020-32). Vedení společného řízení podle § 140 odst. 1 správního řádu poté není vhodné např. tam, kde tato řízení nemají shodný okruh účastníků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 2 As 310/2016-52).
55. Jak se podává již z výše uvedeného, kromě toho, že stavební úřad obecně nemá povinnost jednotlivá řízení spojit, v dané věci se jeho postup soudu ani nejeví zjevně účelovým. Žalobkyní poukazovaná řízení se totiž seznatelně týkala jiných předmětů – tj. pěti samostatných plynových kotelen v odlišných lokalitách katastrálního území Ústí nad Labem – Střekov, přičemž, jak je zřejmé z namítaných rozhodnutí ve spojení s projektovou dokumentací, tyto záměry na sebe nebyly věcně, funkčně ani jinak navázány. Žalobkyní zmíněné stavební záměry tak spolu věcně nesouvisí a v zásadě se netýkají ani týchž účastníků [resp. tyto stavební záměry osoby zúčastněné na řízení 1) mají společné pouze to, že se jedná o vybudování samostatných plynových kotelen v Ústí nad Labem, přičemž je účastníkem těchto řízení mj. i žalobkyně, které se dané záměry týkají toliko ukončením odběru tepelné energie v důsledku odpojení od jí provozované SZTE]. Za těchto okolností proto nelze ani

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

akademicky vytýkat stavebnímu úřadu, pokud v rámci široké míry správního uvážení, již při rozhodování o tom, zda povede společné řízení, disponuje, dospěl k závěru, že podle § 140 správního řádu postupovat nebude. Současně je třeba jako nepravdivé odmítnout tvrzení žalobkyně o „účelovém rozdělení komplexního záměru do pěti dílčích záměrů“, neboť stavebním úřadem k žádnému takovému rozdělení věci nedošlo. K tomu je možno doplnit, že skutečnost, že si žadatel samostatný způsob vedení řízení o jednotlivých stavebních záměrech „mohl zvolit“, zatímco žalobkyně se mu musela „pouze přizpůsobit“, vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je ovládáno řízení o žádosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38).

56. Vzhledem k tomu, že stavební úřad neměl povinnost žalobkyní poukazovaná řízení spojit, je dále nadbytečné zabývat se (hypotetickou) otázkou, jaké (další) námitky by žalobkyně případně mohla ve spojeném řízení uplatňovat. Nespojení odkazovaných řízení přitom nelze v dané věci považovat za nepřipustné zkrácení veřejných subjektivních práv žalobkyně, když tato ani v této části nijak relevantně netvrdila, jak měla být v důsledku nespojení samostatných řízení na právech vztahujících se k jí vlastněné a provozované SZTE přímo dotčena. Zmínila-li v daném ohledu žalobkyně pouze to, že na věc bylo třeba nahlížet optikou všech pěti zamýšlených stavebních záměrů, přičemž tak nebyla zpracována komplexní rozptylová studie, komplexní hluková studie či jeden komplexní energetický posudek, pak soud znovu upozorňuje na už dříve vyslovené závěry, že se jednalo o věcně i funkčně zcela samostatné stavební záměry, jakož i zvláště na skutečnost, že z žádného ustanovení stavebního zákona, energetického zákona či zákona o ochraně ovzduší nelze dovodit právo vlastníka či provozovatele SZTE vznášet námitky na ochranu veřejných zájmů.
57. Zdejší soud přitom nezpochybňuje, že judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008-319) zapovídá řešení věci tzv. salámovou metodou, tedy taktikou, která se v praxi používá *„pro strategii, kdy se kontroverzní nebo obtížné cíle a řešení, nejen ve stavebnictví při trasování silnic a dálnic, rozdělí na dílčí kroky a prosazují se postupně“*. K takovému účelovému rozdělení věci však v kontextu již nadepsaných rozhodných okolností v daném případě nedošlo.
58. Soud závěrem považuje za nezbytné zdůraznit, že skutečnost, že žalobkyně byla oprávněna ve společném územním a stavebním řízení uplatňovat pouze námitky vycházející z § 94n odst. 3 stavebního zákona, neznamená, že by se správní orgány neměly vypořádat i s dalšími aspekty dané věci, které musí posuzovat z moci úřední – viz § 94o stavebního zákona. Ostatně taková povinnost odvolacího správního orgánu plyne z § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož je odvolací správní orgán povinen posoudit soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu, když pouze při přezkumu správnosti rozhodnutí je zpravidla vázán odvolacími námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015-24). Soudní ochrana poskytovaná jednotlivcům je však vybudována striktně na principu ochrany veřejných subjektivních práv žalobkyně. Správní soudy jsou tedy v souladu s § 2 s. ř. s. povolány k tomu, aby poskytovaly ochranu veřejným subjektivním právům. Žalobkyně tak mohla být s žalobou proti rozhodnutí žalovaného úspěšná pouze tehdy, pokud by v řízení tvrdila, že v důsledku nezákonnosti namítaného rozhodnutí bylo zasaženo do jejích veřejných subjektivních práv. Zákon je v tomto ohledu jednoznačný – žalovat rozhodnutí správního orgánu může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Správní soud tedy nechrání zákonnost (dodržování objektivního práva) jako takovou. Naopak zasahuje pouze v těch případech, kdy porušení objektivního práva (nezákonnost)

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

představuje rovněž porušení veřejných subjektivních práv osob (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, či rozsudek téhož soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 63/2019-27). Proto, i pokud by některý z žalobních bodů byl z hlediska objektivního práva důvodný, nemůže soud napadené správní rozhodnutí zrušit, jestliže tím nemohlo být současně zasaženo právě do práv žalobkyně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2023, č. j. 5 As 31/2021-26, nebo ze dne 26. 5. 2023, č. j. 4 As 99/2023-25). Žalobkyně přitom v dané věci neuvedla (konkrétní) relevantní skutečnosti, z nichž by jednoznačně vyplynulo, že napadené rozhodnutí zasáhlo do její právní sféry, jak už ostatně bylo obsáhle popsáno. Z povahy věci se zároveň mohlo jednat toliko o případný (přímý) zásah do práv vztahujících se k žalobkyní vlastněné a provozované SZTE. Z postoje žalobkyně nicméně seznatelně vyplývá pouze to, že napadené rozhodnutí zasahuje její ekonomickou a podnikatelskou sféru, kterou ovšem nelze ztotožňovat se sférou právní.

59. Zdejší soud pak ve věci neprovedl podle § 52 odst. 1 s. ř. s. žalobkyní navržené dokazování napadeným i prvostupňovým rozhodnutím, energetickým posudkem Mgr. Ing. Víta Kleina, Ph.D., ze dne 27. 12. 2019, rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 12. 2022, č. j. KUUK/178298/2022, závazným stanoviskem Ministerstva životního prostředí ze dne 31. 3. 2023 (pozn. soudu - vše obsahem správního spisu), ani informací Energetického regulačního úřadu ze dne 24. 1. 2023, o průměrné tržní ceně povolenky na emise skleníkových plynů za rok 2022, výpisem z obchodního rejstříku osoby zúčastněné na řízení 1), a seznamem zastupitelů městského obvodu Ústí nad Labem – město, a to pro zjevnou nadbytečnost. Jak totiž plyne ze shora provedeného hodnocení soudu, veškeré pro věc rozhodné okolnosti obsahovala již samotná spisová dokumentace vedená právě pro daný případ, kterou se však dokazování neprovádí. K tomu je třeba uvést, že obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) nelze považovat bez dalšího za důkaz, neboť vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu nadepsaného ustanovení s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením řízení správního, přičemž správní spis je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládající skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Afs 194/2017-25).
60. S ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti tak soud v řešené věci uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
61. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, přičemž tento ani jejich náhradu nepožadoval.
62. Osobám zúčastněným na řízení poté soud výrokem III. rozsudku nepřiznal náhradu nákladů řízení, a to v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jim soud neuložil žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž jim mohly vzniknout náklady řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. března 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.